

[Else-Merete Ross.]

kvinden. Det, som mange gifte kvinder har brug for, er en samtidig benyttelse af begge navne, men i forskellige relationer. En kvindelig læge, som har beholdt sit pigenavn, A, vil underskrive recepter med dette navn, men af praktiske grunde vil hun benytte sin mands navn, B, hvis hun bestiller varer til hjemmet eller underskriver børnenes karakterbøger.

I forbindelse med § 4 har man overvejet at føre lighedsprincippet så vidt, at manden såvel som kvinden skulle have ret til at vælge mellem eget navn og den kommende ægtefælles navn. Ved en sådan formulering kunne man risikere at komme til det paradoksale resultat, at manden valgte hustruens pigenavn og hustruen mandens slægtsnavn. Det var naturligvis ikke så praktisk. Men en modificeret form for lighedsprincippet synes jeg ikke bør afvises. Hvis manden har et mere almindeligt navn end konen, og hvis hun vælger at beholde sit pigenavn, kunne man give ham ret til at vælge hendes pigenavn. Derved ville man imødekomme lovens bestræbelser for at reducere de almindelige navne. På et senere tidspunkt i sit liv vil manden sandsynligvis efter reglerne i § 8, nr. 7, kunne få tilladelse til at føre hustruens pigenavn, når deres børn også bærer dette navn. Man ville ved at tidsforskyde denne mulighed for at opnå hustruens pigenavn til selve vielsen i hvert fald tilgodese det, jeg kalder et modificeret lighedsprincip med hensyn til ægtefællers navnevalg.

§§ 5-8 handler om navneforandring ved navnebevis. Disse regler går væsentligt ud på at lovfæste den praksis, der har udviklet sig på grundlag af navneloven af 1904. Den store udbredelse af sen-navne søgte man modarbejdet ved gennem navneloven at give let adgang til navneforandring til et helt nyt navn eller til et bindestregsnavn.

Så vidt jeg har forstået, ville udvalget oprindelig helt væk fra bindestregsnavne, som man anså for overflødige, når man som mellemnavn, d. v. s. fornavn, kunne få enten moderens eller bedsteforældrenes slægtsnavn. I udvalgets betænkning er det vanskeligt at se klart, hvad det endelige resultat af overvejelserne blev. Jeg er derfor glad over, at der nu i lovforslagets § 5 står, at det i almindelighed kan tillades at

forbinde det hidtidige slægtsnavn med det nye navn. På den måde er der jo tidligere opstået mange karakteristiske slægtsnavne.

En form for individualisering af slægtsnavne er ikke omtalt, nemlig en forbindelse af for- og efternavn med bindestreg. En del mennesker, som har oparbejdet en stor virksomhed, eller som er kunstnere eller på anden måde kendte, har sen-navne, men har i den offentlige bevidsthed individualiseret sig ved fast brug af for- og efternavn. Jeg synes, det bør overvejes, om de skal have mulighed for gennem bindestreg mellem for- og efternavn at gøre dette navn til et nyt slægtsnavn for deres børn.

Så vidt jeg har forstået, er det for tiden formelt ikke tilladt at få bindestreg mellem for- og efternavn.

I enkelte tilfælde har man dog gjort undtagelser. Går man vore familienavne igennem, vil man se, at der findes en del navne bestående af for- og efternavn med bindestreg, da den nuværende strengere praksis kun har været praktiseret de sidste 30 år.

Jeg er godt klar over, at § 5 kun omtaler, at det hidtidige slægtsnavn kan forbindes ved bindestreg med det nye navn, og at § 6, nr. 6, siger, at der ikke kan udfærdiges navnebevis på navne, der er egentlige fornavne. Dette sidste må dog vel fortolkes således, at det ikke er muligt at få et egentligt fornavn som sit eneste slægtsnavn; men der siges intet om muligheden for fornavn bindestreg efternavn.

I denne forbindelse vil jeg gerne nævne, at det er blevet almindeligt — ganske vist uden navnebevis, men bare som praktisk foranstaltning til nærmere individualisering — at en hustru, men i øvrigt også børnene, efter sit fornavn sætter sin mands for- og efternavn, f. eks. Kirsten Jørgen Jensen. På sit pas har hustruen ikke lov til at bære dette navn, men det er f. eks. tilladt ved underskrivelse af checks. Disse såkaldte kaldenavne er ganske vist ikke legaliserede, men dog tilladte. I telefonbogen har jeg konstateret, at en mand ved navn Harald Hansen skal søges under Hansen, medens hans kone, der har eget erhverv, skal søges under Harald. Muligvis vil man mene, det er loven uvedkommende, at kvinder bruger mandens for- og efternavn, som om det var et slægtsnavn, for den slags slægtsnavne